

Borgerrepræsentanter, der er den borgerlige Raadmand ikke alene overflødig, men maaskee endog saa skadelig. Hvor der er et saadant velvilligt Forhold, der kan Udnevnelsen af en borgerlig Raadmand snarere befrygtes at ville skade dette gode Forhold end at ville gavne det. Hvor et saadant Forhold ikke er tilstede, berøer desuden Ansættelsen af en Raadmand meget paa, om Borgerrepræsentanterne kjende en Mand med saadanne Egenheder, at de vilde ansee det for ønskeligt, at han blev Raadmand, og jeg antager, at i Kjøbstæder, hvor der ikke findes en borgerlig Raadmand, vil man ikke sætte sig i Bevægelse for at faae en saadan, uden hvor man forud har en vis bestemt Mand til at besætte Posten med; thi det kunde jo ellers let hænde sig, at naar Valget af den borgerlige Raadmand faldt uheldigt ud, kunde den mere efterladne Byfoged benytte den Valgte til at skjule sig bagved; han kunde sige til Borgerrepræsentanterne: „J have jo selv et Medlem af Eders egen Midte ved Siden af mig; hold Jer til ham“. Valget kunde ogsaa falde saaledes ud, at Raadmanden kom til at sympathisere med Byfogden og ikke med Borgerrepræsentanterne, og disse vilde altsaa have skaffet sig en større Modstand, end de havde tidligere. De Steder, hvor Ønsket om borgerlig Raadmand er kommen frem, ere, troer jeg, saadanne, hvor Forholdet mellem Borgerrepræsentanterne og Byfogden har været uheldigt, hvor der bestandigt fra den ene Side er lagt an paa at forhale, at forhindre, at fortrædige, at vise sig frastøbende, at modsætte sig mundtlig Forhandling, at forlange Alting skriftligt. Paa saadanne Steder vil det være ønskeligt at faae en borgerlig Raadmand, naar man har en god, brugbar Mand dertil, og at saadanne Steder findes, vil jeg ikke nægte ligeoverfor den ærede Minister. Jeg kan endog saa nævne ham et Sted, hvor det i allerhøjeste Grad er Tilfældet, hvor den vedkommende Byfoged ikke paa nogen Maade kan forliges med Borgerrepræsentanterne, hvor

han ikke i nogen Sag vil forhandle mundtlig med dem, hvor han ikke vil indrømme dem at see en Tøddel af hvad han skriver i Byens Aniggender, hvor han forlanger Alt tilsendt sig fra dem, medens de ikke ane, hvad han foretager sig. I en saadan By nytter det ikke at give en Udskrift af Forhandlingsprotokollen, thi den angaaer kun, hvad der er sagt af Borgerrepræsentanterne. I en saadan By er det naturligtvis ønskeligt at have en borgerlig Raadmand, thi ham kunde Byfogden dog ikke holde i Ubekjendtskab med, hvad der er hans Mening om Byens Affairer, med ham var han pligtig til at forhandle, med ham var han pligtig til at arbejde i Forening. Det er saadanne Hensyn, der have ledet til at stille Endringsforslaget, og det maa vistnok ansees for ønskeligt, at der er givet Afgang til at faae en Raadmand i en saadan By som den af mig omtalte, hvor Borgerne skulle plages med et saadant Menneffe, som af mig berørt, medens der maaskee under en anden Byfoged kunde være et godt og velvilligt Forhold. Det fremgaaer, mener jeg, klart af Redactionen, at Ordet „kan“ maa forståes ligesom saaledes, at hvor Indenrigsministeren giver sit Samtykke, kan der vælges en borgerlig Raadmand. Jeg seer ikke, at det naturligt kan fortolkes paa anden Maade, end at Valget er afhængigt af Indenrigsministerens Samtykke; ellers vilde jo Ordene „med Indenrigsministerens Samtykke“ staae aldeles overflødig og overflødig. Naar den ærede Minister mener, at den kongelige Udnevneelse burde have være fastholdt, saa skal jeg dertil bemærke, at saalænge vi have haft en constitutionel Forsatning, er Rigsdagen gaaet ud fra den Betragtning, der er lagt til Grund ved mange Leiligheder, at det ikke er ønskeligt at benytte den kongelige Underskrift til enhver ringe Ting, at man saavidt muligt ved Sagernes Afgjørelse skal forstaae Ministeren for at blande Kongens Navn ind i saadanne underordnede og mindre bethedende Forhold.